

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 17. децембар 2010. године

Предмет бр. 09/07

Слободан Драгојевић

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 17. децембра 2010. године
уз присуство следећих чланова:

г. Пола ЛЕМЕНСА, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН

г. Раџеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је забележила повлачење г. Марека НОВИЦКОГ са заседања на предмету у складу са Правилем 12 Пословника,

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно са Одељком 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, по допуни,

Након већања, доноси следеће одлуке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 15. септембра 2007. године и уписана 18. октобра 2007. године. На почетку поступка пред Саветодавном комисијом за људска права (Комисија), жалбу је заступао Праксис, невладина организација са седиштем у

Београду, Србија. Жалилац је касније одлучио да сам себе заступа пред Комисијом.

2. Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 7. фебруара 2008. године дајући му прилику да достави примедбе у име УНМИКА-а о прихватљивости и меритуму жалбе у складу са Правилном 30 Пословника Комисије. СПГС није искористио ову прилику.
3. 7. маја 2008. године Комисија је објавила да је жалба прихватљива.
4. 9. маја 2008. године, Комисија је проследила предмет СПГС-у у складу са Одељком 11.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, за добијање одговора УНМИК-а о основаности предмета.
5. 16. септембра 2008. године СПГС је позвао Комисију да затражи информације директно од Косовске агенције за имовину (КАИ).
6. 17. новембра 2008. године, као одговор на захтев Комисије, КАИ је доставила потпуни спис предмета о предмету жалиоца.
7. У писму датираним на 24. фебруар 2009. године, Комисија је писала СПГС-у достављајући примерке списка предмета и тражећи примедбе на основаност жалбе. У одговору са датумом од 19. марта 2009. године, СПГС је доставио примедбе на основаност жалбе.
8. Комисија је позвала жалиоца да достави додатне одговоре у светлу СПГС-ових примедби 23. априла 2009. године. Жалилац је доставио свој одговор 18. маја 2009. године.
9. Дана 6. јула 2009. жалилац је доставио додатну документацију Комисији.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

10. Жалилац са сталним пребивалиштем на Косову тренутно живи као расељено лице у Србији. Он тврди да је склопио уговор о закупу за стан у Урошевцу 10. фебруара 1999. године и купио стан 22. фебруара 1999. године. Косово је напустио у јуну 1999. године.
11. Након доласка УНМИК-а на Косово, основане су Дирекција за стамбена и имовинска питања (ДСИП) и Комисија за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) од стране УНМИК-а Уредбом бр. 1999/23 од 15. новембра 1999. године о оснивању Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбене и имовинске захтеве. Мандат ДСИП-а служио је да регулише стамбена и имовинска права на Косову и да разреши спорове који се тичу стамбеног власништва, све до тренутка када је СПГС утврдио да су локални судови способни да спроводе те функције. Сврха је била да се омогући обухватно

управљање правима о власништву на Косову у циљу постизања ефикасног и ефективног решавања захтева који се тичу стамбеног власништва. Уредба УНМИК-а бр. 1999/23 установила је КСИЗ као независни орган ДСИП-а, који је одговоран за решавање нетрговинских спорова који се тичу стамбеног власништва, а долазе из ДСИП. Правила процедуре и докази били су предмет Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о Захтевима за повраћај стамбеног власништва и Правилима поступка и доказима Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбена и имовинска питања.

12. КСИЗ је био надлежан за три категорије захтева стамбеног власништва: захтеви појединаца чија су права власништва, поседовања и станарског права на стамбено власништво накнадно опозвани од 23. марта 1989. године на основу закона који је дискриминирајућ по својој молби или намери (захтеви "А категорије"); захтеви појединаца који су ступили у неформалне трансакције власништва након 23. марта 1989. године (захтеви "Б категорије"); и захтеви од стране појединаца који су без своје воље изгубили право на власништво, поседовање или станарско право након 24. марта 1999. године (захтеви "Ц категорије").
13. 16. октобра 2001. године, жалилац је поднео захтев "Ц категорије" ДСИП-у тражећи поновно преузимање власништва над станом у Урошевцу. Жалилац тврди да има станарско право на тај стан, што је загарантовано уговором о коришћењу склопљен 10. фебруара 1999. године између жалиоца и јавне електродистрибуције и уговором о куповини између истих страна потписан 22. фебруара 1999. и оверен од стране Општинског суда у Урошевцу 16. марта 1999.
14. Без обзира на то што се адреса која је стајала на личној карти жалиоца разликовала од адресе спорне имовине, ДСИП је покушала да верификује документа које је жалилац доставио. ДСИП је оба уговора доставила јавној електродистрибуцији као носиоцу права на доделу, и уговор о куповини Општинском суду у Урошевцу као институцији која је оверила уговор. Ниједно од горе поменутих тела није могло да потврди валидност уговора.
15. ДСИП даље спроводи даљу истрагу у комуналној и санитарној и телекомуникационој служби, али не наилази на евиденцију о жалиоцу или било ком члану његове породице на адреси спорне имовине. ДСИП је такође разговарала са општинским службеницима који су живели близу спорне имовине, али нико од њих није могао да потврди да је жалилац носилац имовинског права на стан о коме је реч.
16. ДСИП је такође контактирала станара спорног стана али је та особа потврдила да не поседује законско право на стан, и није учествовала у поступку.
17. КСИЗ је издала своју одлуку 18. јуна 2005. године одбацујући захтев на основу чињенице да жалилац, као и неки други жалиоци који су у истој ситуацији,

„није показао ниједан верификован документован доказ да је икада поседовао спорну имовину, нити је имао икаквог доказа о имовинском праву које му даје право поседовања. У неким случајевима, Подносиоци захтева су подносили одлуке о верификованој додели, или уговоре о закупу, у прилог свом наводном имовинском праву, али нису достављени остали докази о власништву из периода пре 24. марта 1999. Дакле, ови захтеви треба да буду одбачени“.

18. Жалилац је уложио захтев за поновно разматрање те одлуке 30. јануара 2006. године. Он је тврдио да КСИЗ није била у праву када је тврдила да није поднео доказ о свом праву власништва. Поново се позвао на уговор о закупу стана од 10. фебруара 1999. године и уговора о куповини овереног 16. марта 1999. године и тражио да КСИЗ поново размотри одлуку у његовом случају и донесе нову одлуку признајући његово право на имовину. У тој пријави, жалилац тврди да се преселио у спорни стан у фебруару 1999. Он је приложио и потврду из канцеларије јавне електродистрибуције у Србији, у којој се потврђује да је куповна цена у потпуности измирена, и приложио је допунски уговор о коришћењу закључен између жалиоца и Јавног стамбеног предузећа у Урошевцу 15. марта 1999.
19. ДСИП је поново покушала да провери доказе које је поднео жалилац. ДСИП је проверила уговор о закупу код Јавног стамбеног предузећа у Урошевцу. Међутим, у Јавном стамбеном предузећу нису могли да пронађу уговор у архиви и један од његових службеника закључио је да је уговор фалсификован. ДСИП је такође проверила уговор о куповини у премештеној архиви Општинског суда Урошевац у Лесковцу, Србија. У извештају о верификацији из премештеног суда закључује се да је уговор оригинал, на основу архивских спискова документације, али да не садржи копију уговора. ДСИП је затим још једном контактирала суд, и председник суда је потврдио да оригинал уговора није у њиховим архивама, пошто је оригинал пронађен у архиви суда у Урошевцу.
20. КСИЗ је објавила своју одлуку 11. децембра 2006. године, одбацујући захтев жалиоца за поновним разматрањем. Што се тиче потврде, КСИЗ је изјавила:

„У Захтеву бр. ДС302140, Подносилац захтева који спада у неуспешну категорију Ц у првобитној одлуци, изјављује да има важећи уговор о куповини и уговор о закупу за спорну имовину. У прилог наводима Подносилац захтева доставио је горе наведену документацију, али у Дирекцији нису могли да је верификују. Сходно овоме, Комисија закључује да Подносилац захтева није навео ниједан доказ од правне важности, што Комисија није размотрила приликом решавања захтева у првостепену поступку.“
21. Одлука о захтеву за поновним разматрањем је потврђена 26. марта 2007. године. Жалилац је примио решење 2. маја 2007. године.

22. У међувремену, Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 од 4. марта 2006. године о Резолуцији о захтевима који се односе на приватну непокретну имовину, укључујући пољопривредну и трговинску имовину, поставила је КАИ као тело које наслеђује ДСИП. Међутим, одељак 23 и даље је обезбеђивао КСИЗ-у власт да судском одлуком разреши захтеве који су већ били поднети ДСИП-у и да делује по захтевима за поновним разматрањем одлука у складу са Уредбом УНМИК-а бр. 2000/60.
23. Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 је убрзо након тога „привремено суспендована“ Уредбом УНМИК-а бр. 2006/50 од 16. октобра 2006. године о Резолуцији о захтевима који се тичу приватне непокретне имовине, укључујући пољопривредну и трговинску имовину. Према Уредби УНМИК-а бр. 2006/50, КАИ је задржана као независно тело. Одељак 22 наставио је да обезбеђује да КСИЗ-у власт да судском одлуком разреши захтеве који су већ били поднети ДСИП-у и да делује по захтевима за поновним разматрањем одлука у складу са Уредбом УНМИК-а бр. 2000/60. У складу са другом одредбом истог одељка, Уредба УНМИК-а бр. 2006/50 остала је на снази до 31. децембра 2008. године.
24. Дана 6. јула 2009. жалилац Комисији доставља примерак уговора о куповини, наводно добијен из премештеног суда у Лесковцу, Србија. Печат на документу указује да је документ оверена копија из њихове архиве и да је верификована на основу оригинала. Печат показује да је суд у Лесковцу оверио горе наведену копију 10. јуна 2009. Жалилац је додао да судска архива садржи примерак уговора и да је са тим доказом достављеним од стране ДСИП-а могао заправо да верификује уговор упркос ономе што стоји у одлуци након поновног разматрања.

III. ЖАЛБА

25. Жалилац се жали на бројна наводна кршења права током поступка или на праведно суђење, које је гарантовано Чланом 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП):
- он тврди да КСИЗ није узела у достојно разматрање све предочене доказе, чиме није успела да достави разумну одлуку;
 - он тврди да је дужина поступака пред КСИЗ-ом нарушили његово право на одлуку у прихватљивом времену;
 - он изјављује да КСИЗ-у уопштено недостаје независност и непристрасност, због практично непостојеће одвојености власти на Косову и због недостатка правила о етничком саставу локалних јавних службеника, и да нарочито није био непристрасан трибунал, јер је одлука о поновном разматрању донета од исте комисије, која је сачињена од истих чланова, који су донели првостепену одлуку.
26. Жалилац се даље жали на чињеницу да је КСИЗ донео одлуку која није узела у обзир његово право власништва или барем друга релевантна имовинска права (право на закуп) која се односе на стан о коме је реч. Да је одлука довела до *de*

facto експропријације. У том погледу жалилац се позива на кршење Члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП-а.

27. Жалилац такође доказује да је био спречен да приступи и вратити власништво над својим станом, и да слободно ужива у свом приватном простору. Према њему, УНМИК није успео да заштити његово право на поштовање приватног и стамбеног живота, и КСИЗ се умешао у ова права без правог оправдања. У том погледу он се позива на кршење Члана 8 ЕCHR-а.
28. Жалилац напослетку тврди да изнад поменут недостатак непристрасности КСИЗ-а у поступцима поновног разматрања утиче на "ефикасност" механизма ДСИП/КСИЗ-а као правног лека у стамбеним и имовинским споровима. Ниједан други правни лек није доступан. У том погледу он се позива на кршење Члана 13 ЕКЉП-а.

IV. ПРАВО

A. Наводна кршења Члана 6 параграф 1 из ЕКЉП

1. Применљивост члана 6 § 1 из ЕКЉП

29. Као почетно питање, Комисија мора да утврди да ли се члан 6 § 1 из ЕКЉП-а односи на тренутни предмет. Члан 6 § 1 из ЕКЉП-а наводи, у релевантном делу:

У одређивању грађанских права и обавеза или било којих кривичних оптужби против појединца, свако има право на поштено и јавно саслушање у оквиру разумног времена од стране независног и непристрасног суда који је успостављен законом [...].

30. Члан 6 параграф 1 из ЕКЉП односи се на одређивања "грађанских права и обавеза" појединца. Комисија бележи да се спор између страна пред КСИЗ-ом односи на њихова права у односу на одређену стамбену имовину. Спор се због тога односи на одређивање имовинског права жалиоца, права које је јасно "цивилне" природе (види пресуду Европског суда за људска права (ЕСЉП) у случају *Зандер против Шведске*, пресуда од 25. новембра 1993. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 279-В, стр. 40, § 27).
31. Члан 6 параграф 1 из ЕКЉП у принципу се односи само на поступке пред "трибуналом". Европски суд за људска права је изјавио да је суд „окарактерисан у суштинском смислу тог термина својом судском функцијом, односно одређивањем ствари унутар својих надлежности на основу правила закона и након спроведених поступака на прописан начин“ (ЕСЉП (Велико веће), случај *Кипар против Турске*, бр. 25781/09, пресуда од 10. маја 2001. године, *ЕКЉП*, 2001-IV, § 233). Поред тога, суд о коме је реч мора имати надлежност да би испитао сва питања о чињеници и праву који се тичу случаја изнетог пред њим

(види ЕСЈП, *Олујић против Хрватске*, бр. 22330/05, пресуда од 5. фебруара 2009. године, § 38). Међутим, да би се неко тело квалификовало као "трибунал", члан 6 параграф 1 ЕКЈП-а не захтева од њега да буде „суд права класичног типа, који је интегрисан унутар стандардне судске машинерије државе“ (ЕСЈП, *Кембел и Фел против Велике Британије*, пресуда од 28. јуна 1984. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 80, стр. 39, § 76).

32. У том контексту, Комисија напомиње да КСИЗ није суд класичног типа. То је било тело за поступке масовних захтева које је издавало обавезујуће и применљиве одлуке (видети Уредбу УНМИК-а бр 1999/23, цитирану изнад). Правила процедуре за поступке пред КСИЗ-ом су постављене у Уредби УНМИК-а бр. 2000/60, а КСИЗ је одређивао захтеве у супарничком поступку на основу правила закона. Ове одлуке су биле коначне и спроведене су од стране административног тела, ДСИП-а. Због тога је КСИЗ имала судску функцију а члан 6 ЕКЈП-а се односи на поступке пред КСИЗ-ом (види Саветодавна комисија за људска права (СКЈП), *Вучковић*, бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, § 34).

2. Сагласност са чланом 6 § 1 из ЕКЈП-а

і. Независност и непристрасност суда

1. Општа жалба

а. Аргументи страна

33. Жалилац уопштено тврди да „практично непостојећа подела власти на Косову и недостатак правила о етничком саставу локалних службеника“ показује да КСИЗ-у недостаје независност и непристрасност. Он не разрађује ове аргументе.

34. СПГС тврди у суштини да је КСИЗ утврђен као независан орган, и да је државне службенике поставио СПГС на утврђено време, и могу се отпустити само у изузетним околностима. СПГС нема примедбу на аргумент о недостатку прописа о етничком саставу КСИЗ-а.

б. Процена комисије

35. Комисија примећује да су примедбе жалиоца које се тичу практично непостојеће поделе власти на Косову и недостатка правила о етничком саставу КСИЗ-а, веома уопштене по својој природи. Жалилац није успео да укаже на било какав посебан разлог по коме би сумњао у независност и непристрасност КСИЗ-а по таквом основу, или да разради ове теорије.

36. Комисија закључује да овај део жалбе није поткрепљен доказима. Због тога се не може прихватити као добро утемељен.

2. Посебна жалба

а. Аргументи страна

37. Жалилац конкретно тврди да КСИЗ није био непристрасан трибунал јер су првостепене и другостепене одлуке донесене од стране исте комисије у истом саставу.
38. Он се позива на Одељак 2.2 Уредбе УНМИК-а бр. 1999/23, који наводи да је КСИЗ „иницијално састављен од једне Комисије кога чине два међународна и један локални члан“ (*sic*). Према жалиоцу, јасно је да законодавцу није била намера да оваква ситуација потраје годинама.
39. Жалилац налази израз намере да се успостави више од једне комисије у Одељку 25.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, која омогућава да „након оснивања два или више већа Комисије, свако поновно разматрање предмета се спроводи од стране друге Комисије од оне која је одлучила о захтеву, осим ако Председавајући већа који је именован да спроводи поновно разматрање, уз консултацију са председавајућим Комисије, одлучи да ће се случај спровести на пленарној седници“. Он се даље позива на Разјашњење које је дао СПГС 12. априла 2001. године о Уредби УНМИК-а бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о Захтевима за повраћај стамбене имовине и Правилима о поступцима и доказима Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбена и имовинске захтеве од 12. априла 2001. године, тачка 21 која наводи да „приговор на одлуке КСИЗ-а се може поднети једино другом већу или пленарној седници КСИЗ-а, не судовима“.
40. СПГС нема примедбе да аргументе жалиоца са аспекта правичног суђења Члана 6 из ЕКЉП везано за решавање првостепених и другостепених одлука од стране исте комисије у истом саставу.

б. Процена комисије

41. Непристрасност, у оквиру значења члана 6 § 1 Европске конвенције о људским правима, обично означава одсуство предрасуда или пристрасности. Постоје два теста којима се процењује непристрасност суда: први се састоји у настојању да се одреди посебно лично убеђење или интерес у датом предмету доносиоца одлуке, а други да се констатује да ли је доносилац одлуке понудио довољне гаранције како би се искључила било каква правна сумња у погледу тога (видети, међу многим другим проценама Европског суда за људска права: Европски суд за људска права (Велико веће) *Киприаној против Кипра*, бр. 73797/01, пресуда од 15. децембра 2005. године, *ЕКЉП*, 2005-ХП, § 118; Европски суд за људска права (Велико веће), *Линдон, Очаковски-Лоренс и Џули против Француске*, бројеви 21279/02 и 36448/02, пресуда од 22. октобра 2007. године, § 75).
42. У овом случају, жалилац се примарно жали на наводну структурну непристрасност КСИЗ-а. Због тога треба применити други тест.

43. Јер такав тест, када се примени на тело које заседа као судија, значи да се одреди, сасвим одвојено од личног понашања од било којих других чланова тела, да ли постоје докучиве чињенице које могу да подигну сумњу о његовој непристрасности. У том смислу чак и изгледи могу бити од неког значаја. Следи да, када се одлучује да ли у датом предмету постоји легитиман разлог да се страхује да код одређеног тела не постоји непристрасност, тачка гледишта оних који тврде да није непристрасан је важна, али не одлучујућа. Одлучујуће је то да ли се страх може сматрати објективно оправданим (Европски суд за људска права (Велико веће) *Киприаној против Кипра*, наведен изнад, § 18, Европски суд за људска права (Велико веће), *Линдон, Очаковски-Лоренс и Џули против Француске*, наведен изнад, § 77).
44. Комисија наводи да према судској пракси Европског суда за људска права, учешће у апелационим поступцима судија који су радили на предмету у првостепеним поступцима могу да конституишу кршење члана 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (Европски суд за људска права, *Оберилик против Аустрије* (бр. 1), пресуда од 23. маја 1991. године, Публикације суда, Серија А, бр. 204, стр. 23, § 50). Исто се односи и на учешће судија у "против" поступцима, који су усмерени против меритума одлуке у којима су они сами учествовали (Европски суд за људска права, *де Хан против Холандије*, пресуда од 26. августа 1997. године, Извештаји о пресудама и одлукама, 1997-IV, стране 1392-1393, § 51).
45. Према члану 2.2 Уредбе УНМИК-а бр. 1999/23, КСИЗ „је иницијално састављен од једне Комисије коју чине два међународна и један локални члан, од којих су сви експерти у области стамбеног и имовинског права и који су компетентни да извршавају судску службу“. Одељак 2.2 такође предвиђа да СПГС „може да оснује додатне Комисије [КСИЗ-а] уз консултацију са [КСИЗ-ом]“. У пракси, нису основане никакве додатне комисије. Следи да се захтеви о поновном разматрању могу проверити само истом комисијом која је издала одлуку према поновном разматрању, у истом саставу. Ово се и догодило у случају жалиоца.
46. Комисија прихвата да таква ситуација може да изазове сумње по мишљењу жалиоца која се тичу непристрасности комисије КСИЗ-а приликом испитивања његовог захтева о поновном разматрању. Међутим, Комисија мора додатно да процени да ли су те сумње објективно оправдане (консултовати Европски суд за људска права, случај *Морел против Француске*, бр. 34130/96, пресуда од 6. јуна 2000. године, *ЕКЉП*, 2000-VI, § 44).
47. У том погледу, природа процеса поновног разматрања се мора узети у обзир. Комисија подсећа да је Члан 14.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60 дозволио свим странама у захтеву да поднесу захтев о поновном разматрању по основу „(а) подношења законски релевантних доказа, који нису узети у обзир [од стране КСИЗ] приликом одлучивања о захтеву“ или „(б) по основу да је постојала материјална грешка у примени ове уредбе“. Док изгледа да први основ ограничава могућност да се добије поновно разматрање за специфичне изузетне околности, други основ је као последицу имао сачињавање захтева за поновним разматрањем аналогно молби за тачкама закона или чињеница. Шире основе за

добијање поновног разматрања су назначене у Одељку 25.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, према којима,

„у поновном разматрању одлуке, [КСИЗ] или Комисија која је основана према њој разматрају све доказе и изјаве које су поднете с обзиром на првобитни захтев и све нове доказе и изјаве које се односе на захтев о поновном разматрању. [КСИЗ] или њена Комисија одбијају захтев о поновном разматрању или издају нову одлуку о захтеву“.

48. Обавеза КСИЗ-а да размотри не само нове доказе, већ и доказе који су јој раније поднети током иницијалних поступака, потврђује да се захтев за поновним разматрањем не може схватити као посебан правни лек. У том смислу, Комисија одступа од гледишта које је изразила у својој одлуци о прихватљивости у случају бр. 43/08, *Симић* (одлука од 12. децембра 2008. године, § 14).
49. У изнетом случају жалилац тврди у свом захтеву за поновним разматрањем, у суштини, да је КСИЗ погрешно проценио елементе овог предмета. Према наводу жалиоца, исти поднео довољно доказа да има одређена права на стан о коме је реч. Он је такође приложио и потврду којом се потврђује да је платио куповну цену стана у потпуности.
50. КСИЗ је донео одлуку о поновном разматрању након поновног испитивања већ доступних доказа и након нових покушаја да се провере приложени документи и оптужбе које је изнео жалилац. Закључено је да није направљена никаква грешка и да, иако су изнети нови докази, они нису били довољни да гарантују промену њене одлуке.
51. Изгледа, тако, да је КСИЗ заправо позвана да поново погледа елементе предмета и да им је, у ствари, она дала нов изглед. Она није ограничила поновно испитивање нових доказа који су изнети.
52. Комисија напомиње да, према Европском суду за људска права, када се исте судије позивају да одреде да ли су они сами направили „грешку у тумачењу или примени права“ у њиховој ранијој одлуци, они се заправо позивају „да суде сами себи и својој способности да примене право“. Таква ситуација је довољна за забринутост поводом недостатка непристрасности суда како би објективно оправдана (Европски суд за људска права, *Сан Леонард бенд клуб против Малте*, бр. 77562/01, пресуда од 29. јула 2004. године, *ЕКЉП*, 2004-IX, § 63; у истом смислу Европски суд за људска права, *Дриза против Албаније*, бр. 33771/02, пресуда од 13 новембра 2007. године, § 81).
53. Следи да КСИЗ није био непристрасан унутар значења члана 6 § 1 Европске комисије за људска права када је требало да испита захтев за поновним разматрањем.

54. Околност да су у иницијалним поступцима и поступцима о поновном разматрању предмет за КСИЗ припремали различити адвокати ДСИП-а не мења овај закључак. Битна је сумња коју би састав комисије КСИЗ-а, као тело које одлучује, подигао по питању његове непристрасности.
55. Комисија напомиње да се овом ситуацијом у међувремену бавила. Уредба УНМИК-а бр. 2006/10 је заменила захтев за поновно разматрање молбом упућеном Врховном суду по основу да „(а) одлука садржи озбиљно нарушавање важећег закона“ или „(б) одлука се ослања на непотпуне чињенице или на нетачну процену чињеница“ (Одељак 13.1). Ова могућност је задржана Уредбом УНМИК-а бр. 2006/40, нешто другачијим речима: према каснијим уредбама молба се може поднети по основу да „(а) одлука обухвата фундаменталну грешку или озбиљну злоупотребу важећег материјала или процедуралног права“ или „(б) се одлика ослања на погрешном или непотпуном одређивању чињеница“ (Одељак 12,3).
56. Због претходних разлога, Комисија закључује да је постојало кршење Члана 6 § 1 Европске комисије за људска права у погледу непристрасности КСИЗ-а у поступцима поновног разматрања.

ii. Праведност поступака

a. Аргументи страна

57. Жалилац уопштено тврди да КСИЗ, приликом уручења другостепеног решења, није узела у обзир све „предочене и потребне доказе“. Он тврди да је суд дужан да спроведе прописно испитивање пријави, аргумената и доказа које су изнеле стране, без предрасуда о њиховој процени да ли су релевантне по својој одлуци. Он се позива на два наводна недостатка у начину на који је КСИЗ процењивао и обрађивао питања власништва и законског поседовања, и тврди да су ови недостаци утицали на правичност целе процедуре.
58. Први недостатак се тиче наведеног неуспеха да се испита захтев жалиоца не само из угла његовог захтеваног права на власништво, већ и из угла "права на становање" или поседовање имовине, које се заснива на „валидном/неоспорном уговору о коришћењу стана“. Али без потпуног испитивања захтева жалиоца, КСИЗ је донео образложену одлуку. У пријави од 18. маја 2009. овој Комисији, жалилац тврди да тиме што је пропустила да помене претрагу архиве Јавног стамбеног предузећа Општине Урошевац за уговором о закупу од 15. марта 1999., КСИЗ је јасно назначила да уговор уопште није узет у разматрање.
59. Други недостатак се тиче одлуке о аутентичности уговора о куповини од 22. фебруара 1999. кога је поднео жалилац. Жалилац тврди да недостатак дупликата докумената у размештеним архивама у Србији нису смеле да доведу до неповољне одлуке, јер стање у архивама није под његовом контролом. Одбијањем захтева жалиоца „без намере да се добије или без коришћења могућности жалиоца да предочи даље доказе“, КСИЗ није успео да на време одреди материјалне чињенице. Због тога је одлука у његовом случају

произвољна. Приложено у поднеску од 6. јула 2009 овој Комисији, жалилац шаље примерак уговора о куповини који је наводно верификован у Општинском суду Урошевац, премештен у Лесковац. Овај примерак поседује оверни печат од 10. јуна 2009. Жалилац тврди да дотични примерак потврђује да је могуће да је ДСИП дао уговор на оверу у размештеној архиви Општинског суда у Урошевцу.

60. СПГС даје уопштен одговор да је ДСИП спровела прописну и марљиву верификацију доказног материјала у предмету жалиоца. ДСИП спроводи бројне поступке верификације како би потврдила валидност уговора о коришћењу и уговора о куповини који су достављени током поступка. СПГС такође тврди да је ДСИП спровела поступак верификације код комуналне и телекомуникационе службе као и електродистрибуције и санитарног одељења, у потрази за евиденцијом која би потврдила да су жалилац или чланови његове породице били регистровани на спорној адреси као корисници наведених служби. Добијени одговор био је негативан. Напослетку, СПГС изјављује да је на личној карти коју је доставио жалилац била исписана друга адреса. ДСИП је прописно испитала доказе, али напослетку жалилац није доставио ниједан доказ који би подржао његову тврдњу.

б. Процена комисије

61. Као што жалилац с правом истиче, у складу са Чланом 6 § 1 из ЕКЈП трибунал је у обавези да спроведе прописну процену пријава, аргумената и доказа изнетих од стране учесника у поступку (види, нпр., ЕСЈП, *ван де Хурк против Холандије*, пресуда од 19. априла 1994. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 288, стр. 19, § 59).

62. Међутим, задатак Комисије није да делује у својству апелационог суда у односу на КСИЗ (види, *mutatis mutandis*, Саветодавна комисија за људска права (СКЈП), *Тодоровић*, бр. 33/08, одлука од 17. априла 2009. године, § 21; види такође СКЈП, *Парлић*, бр. 01/07, мишљење од 18. јуна 2010. године, § 35). Задатак КСИЗ-а је да тумачи и примењује правила од важности из материјалног и процедуралног права у процесу доношења одлука. Штавише, КСИЗ је заправо најмеродавнији за процену веродостојности доказа и њихове важности за питања из предмета (упореди, нпр., ЕСПЈ, *Видал против Белгије*, пресуда од 22. априла 1992. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 235-Б, стр. 32, § 33; ЕСЈП, *Шалимов против Украјине*, бр. 20808/02, пресуда од 4. марта 2010, § 67). Сама чињеница да је једна од страна у поступку незадовољна исходом истог не може, сама по себи, покренути питање из Члана 6 § 1 из ЕКЈП (ЕСЈП, *Тенгеракис против Кипра*, бр. 35698/03, пресуда од 9. новембра 2006. године, § 74). Одлука трибунала, као таква, указује на повреду права на правично суђење, ако је рецимо, њена неоснованост тако упечатљива *prima facie* да се иста може сматрати грубо произвољном (види ЕСЈП, *Камидов против Русије*, бр. 72118/01, пресуда од 15. новембра 2007. године, § 175).

63. Утолико што жалилац тврди да је КСИЗ требало да одреди мање имовинско право у корист жалиоца на основу „валидног/неоспорног уговора о коришћењу

стана“, јасно је из списка ДСИП-а, да је ДСИП заиста намеравала да потврди валидност уговора о коришћењу (види §§ 14 и 19 изнад). Због тога се аргумент жалиоца не може прихватити.

64. Утолико што се жалилац ослања на недостатак посебних примедби на уговор о закупу од 15. марта 1999. којима би показао да КСИЗ није благовремено одредила материјалне чињенице, Комисија напомиње да из списка ДСИП-а следи да је ДСИП заправо покушала да верификује тај уговор код Јавног стамбеног предузећа у Урошевцу (види § 19 изнад). Због тога се аргумент жалиоца не може прихватити.
65. Утолико што жалилац тврди да КСИЗ није смео да одсуство докумената у размештеним архивама у Србији узима против њега, Комисија сматра да се овај део жалбе односи на процењивање аутентичности доступних доказа. КСИЗ је одбила да се ослони на просте тврдње измештених архива у Србији да је уговор о куповини оверен од стране суда. Процена доказа је ствар оцене КСИЗ-а, и задатак Комисије није да ревидира овакве процене осим ако постоји индикација да је КСИЗ донео грубо неправичне или произвољне закључке из доступних чињеница (ЕСЈП, *Хербст против Немачке*, бр. 20027/02, пресуда од 11. јануара 2007. године, § 83). У датим околностима Комисија не може да тврди да је процена КСИЗ-а била произвољна.
66. Утолико што жалилац тврди да КСИЗ није дала могућност жалиоцу да достави још доказа, Комисија напомиње да је жалилац у ствари доставио нове доказе током обраде његовог захтева за поновним разматрањем.
67. Што се тиче доставке Комисији примерка уговора о куповини који је наводно верификован 10. јуна 2009. код Општинског суда Урошевац, размештеног у Лесковцу, комисија напомиње да жалилац покреће ово питање први пут у својој доставци Комисији 6. јула 2009. С обзиром да такви докази никада нису достављени ДСИП-у, Комисија не може да закључи да је ДСИП пропустила да спроведе ваљан процес верификације, а такође ни да је КСИЗ ревидирала доказе пред ДСИП-ом на произвољан начин (упореди СКЈП, *Иучковић*, мишљење од 13. марта 2010., § 41). Комисија не може да спекулише какав би био исход поступка да су такви докази благовремено представљени КСИЗ-у током његовог разматрања у предмету жалиоца.
68. Због претходних разлога, Комисија закључује да није постојало кршење Члана 6 § 1 Европске комисије за људска права у погледу правичности поступка.

iii. Разумно време

a. Аргументи страна

69. Жалилац се жали да је период од преко пет година између подношења његовог захтева у октобру 2001. и излагања коначне одлуке у децембру 2006., довољан за кршење разумног времена прописаног Чланом 6 § 1 из ЕКЈП. Он тврди да случај није претерано сложен и да понашање страна није допринело одлагању.

Штавише, иако је жалилац као расељено лице живео и тешким околностима, власти нису сматрале да је важно да узму у обзир његово материјално стање као подстицај за решавање његовог случаја у оквиру разумног времена.

70. Жалилац је свесан необичне природе процеса решавања масовних захтева који су спровели надлежни органи Косова. Међутим, он тврди да треба пронаћи праведну средину између захтева за ефикасним управљањем великог броја предмета и императива у поштовању суштине људских права сваког појединачног молиоца код кога је такав механизам коначно успостављен, од којих је право на доношење пресуде у оквиру разумног времена једно од њих. Заостатак необрађених предмета или жеља трибунала да саслуша заједно предмете који се тичу сличних питања оправдава неразумна одлагања.
71. СПГС напомиње да „могуће је постојање извесне основе за аргумент који је навео жалилац по питању пропуста КСИЗ-а да испоштује разумно време“. Иако се слаже да његов предмет није презентовао ниједно комплексно правно питање, жалилац је мишљења са би поступак требало да се разматра у светлу целокупног контекста у коме је КСИЗ деловао. Он указује на чињеницу да је КСИЗ решавао одлуке 29,000 имовинских спорова током свог мандата. Он даље тврди да је, без обзира на приступ масовним захтевима који је усвојио КСИЗ, сваки предмет ревидиран на индивидуалној основи. Након категоризације, предмети се подвргавају процедури верификације путем примарних и секундарних средстава попут званичних власти (судова, носилаца права на доделу) као и незванично, путем посредника јавних служби. СПГС тврди да је ово захтевало значајну количину времена с обзиром на обим предмета. Он закључује да, пошто је КСИЗ напоследку одлучила да жалилац није имао законско право на стан, кашњење у изнетом предмету није неповољно утицало на жалиоца.

6. Процена комисије

72. Поступак је почео 16. октобра 2001. године, када је жалилац поднео захтев КСИЗ-у. Међутим, период који треба узети у обзир почиње од датума привремене надлежности Комисије, који је 23 април 2005. година. У процењивању разумности времена које је протекло након 23. априла 2005. године, Комисија при свему том узима у обзир стање у коме се поступак налазио у том тренутку (ЕСЈП, *Фоти и остали против Италије*, пресуда од 10. децембра 1982. године, *Публикације суда*, Серија А, бр. 56, стр. 15, § 53; ЕСЈП, *Стирановски против Пољске*, пресуда од 30. октобра 1998. године, *Извештаји о пресудама и одлукама*, 1998-VIII, стр. 3376, § 46).
73. Комисија даље напомиње да су се поступци завршили 2. маја 2007. године, када је жалилац добио решење о поновном разматрању 11. децембра 2006. године.
74. Укупно трајање поступка је према томе пет година, шест месеци и шеснаест дана, од којих две године и девет дана не одлазе на испитивање Комисије.

75. Комисија подсећа да се разумност дужине поступака мора проценити у смислу околности предмета односно према следећим критеријумима: комплексности предмета, понашања жалиоца и одговарајућих власти и шта се узима у питање за жалиоца у овом спору (види, међу многим другим властима, ЕСЈП (Велико веће), *Фридлендер против Француске*, бр. 30979/96, пресуда од 27. јуна 2000. године, *ЕКЈП* 2000-VII, § 43; види такође СКЈП, бр. 17/08, *Емини*, мишљење од 18. јуна 2010. године, § 21).
76. Комисија прихвата да је предмет показао одређену комплексност током првостепене и другостепене фазе, пошто су информације морале да се добију из јавног стамбеног предузећа, јавних комуналних служби и релевантних судова. Међутим, питања у предмету ни у ком случају нису посебна.
77. Комисија даље напомиње да жалилац није допринео никаквом кашњењу у поступку.
78. У односу на понашање власти, Комисија бележи да је било значајног кашњења у првобитном поступку између датума када је жалилац уложио жалбу (16. октобар 2010.) и датума када је усвојена првобитна одлука (18. јун 2005.). Из списка ДСИП-а Комисија бележи да је током 2002. године ДСИП покушала да верификује документе које је жалилац доставио и обавестила тадашњег станара спорног стана да захтев још није решен по питању имовине. До фебруара 2005. ДСИП је већ проверила да ли је било додатних жалби по питању исте имовине и до маја 2005. завршила је извештај о поступку жалбе. Дана 18. јуна 2005. усвојила је своју прву одлуку у предмету. Одлука је послата жалиоцу 27. јануара 2006. Велики део овог периода је ван јурисдикције Комисије. Након што је од Канцеларије ДСИП-а у Београду примила захтев за поновним разматрањем (1. март 2006.), ДСИП је контактирала размештену архиву о добила њихов извештај о верификацији у априлу 2006. У мају 2006. ДСИП прима извештај о верификацији од Општинског суда Урошевац. У августу 2006. ДСИП је добила извештај о верификацији од Јавног стамбеног предузећа у Урошевцу. ДСИП усваја своју одлуку 11. децембра 2006., која је оверена 26. марта 2007. и послата жалиоцу 10. априла 2007.
79. Узимајући у обзир велики број случајева које је ДСИП добила за доношење пресуде од стране КСИЗ-а¹, и логистичких тешкоћа са којима се суочила у контексту послератног Косова, Комисија налази, у смислу свих околности предмета, да разумно време није прекорачено.
80. Према томе, није постојало кршења Члана 6 § 1 из ЕКЈП у том смислу.

Б. Наводно кршење Члана 1 Протокола бр. 1 према ЕКЈП

1. Аргументи страна

¹ Према Последњем извештају КСИЗ-а (Приштина, 2007, који је доступан на http://www.hpdkosovo.org/pdf/HPCC-Final_Report.pdf), поднето је 29 160 захтева ДСИП-у (стр. 40).

81. Жалилац тврди да, иако се његово наводно право власништва може оспорити, он свакако има друга релевантна права на имовину, који се могу одредити на основу свих доступних доказа. Он тврди да је КСИЗ донео одлуку у којој занемарује легитимну основу захтева жалиоца и ефективно поништава његово право на стан, што је равно *de facto* експропријацији. Пошто један такав чин није могао да се оправда ниједним разлогом од јавног интереса, учињено је кршење његовог права на имовину, загарантовано Чланом 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП.
82. СПГС одговара да се жалилац погрешно позвао на Члан 1 Протокола 1 према ЕКЉП пошто се тај члан односи једино на постојећу имовину и не даје право на добијање имовине.

2. Процена комисије

83. Комисија бележи да се покреће питање да ли је примењив Члан 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП. Концепт о "некретнинама" на који се указује у првој реченици првог параграфа те одредбе има аутономно значење. По мишљењу Европског суда за људска права у многим ситуацијама, Члан 1 Протокола 1 односи се само на постојеће некретнине жалиоца. Тачно је да, у одређеним околностима, "легитимно очекивање" да се добије "имовински објекат" такође може бити подржано Чланом 1 Протокола бр. 1, под условом да постоји довољна основа за власнички интерес у оквиру примењивог закона, на пример када постоји одређена судска пракса у домаћим судовима која потврђује његово постојање, (ЕСЉП (Велико веће), *Копецки против Словачке*, бр. 44912/98, пресуда од 28. септембра 2004. године, *ЕКЉП*, 2004-IX, § 52). Међутим, не може се рећи да постоји икакво "легитимно очекивање" тамо где је присутан спор поводом исправног тумачења и примене домаћег закона а судови накнадно одбацују пријаве жалилаца (ЕСЉП (Велико веће), *Копецки против Словачке*, пресуда цитирана изнад, § 50; ЕСЉП (Велико веће), *Анхаусер-Буш против Португалије*, бр. 73049/01, пресуда од 11. јануара 2007. године, § 65).
84. У овом предмету КСИЗ је мишљења да жалилац није показао да је уопште добио поседовање спорне имовине.
85. Жалба о којој је реч у суштини је равна приговору на регуларност исхода поступка пред КСИЗ-ом.
86. Не искључује се могућа одговорност УНМИК-а за неповољне последице по власничке интересе жалиоца које је узроковала одлука КСИЗ-а, када би се одлуке КСИЗ-а сматрале произвољним или очигледно неоснованим (упореди ЕСЉП, *Бешири и остали против Албаније*, бр. 7352/03, пресуда од 22. августа 2006. године, § 89; види такође СКЉП, *Парлић*, бр. 01/07, мишљење од 18. јуна 2010. године, § 49). Међутим, Комисија је пронашла, сходно Члану 6 § 1 из ЕКЉП (везано за правично саслушање), да се процена елемената из предмета коју је спровела КСИЗ не може сматрати произвољном (види изнад, §§ 61-68). Комисија стога закључује да жалилац није имао "легитимно очекивање",

засновано на примењивом закону, да ће реализовати свој захтев за поседовањем стана.

87. Следи да није било кршења Члана 1 Протокола бр. 1 према ЕКЉП.

В. Наводна кршења Члана 8 из ЕКЉП.

1. Аргументи страна

88. Жалилац доказује да је био спречен да приступи и поново поседне свој стан и да слободно ужива у свом приватном простору. У овом смислу он наводи да се термин "дом", у смислу Члана 8 из ЕКЉП, односи не само на место где нека особа тренутно живи, већ такође и на место где та особа намерава да живи. Он је напустио свој дом због спољних околности, али то не имплицира његову невољност да се врати. Штавише, право на поштовање "приватног живота", у смислу члана 8 из ЕКЉП, имплицира право на лични или приватни простор, који се може посматрати као право особе да буде остављена на миру и да слободно ужива у приватном простору, без спољних мешања.

89. Према жалиоцу, обавеза УНМИК-а била је да заштити право жалиоца на поштовање његовог дома и приватног живота, али није деловао сходно томе. Он конкретно тврди да је УНМИК пропустио да сачини регулаторни оквир који би гарантовао да је процес доношења одлука од стране КСИЗ-а, што је довело до мешања у његова права утврђена Чланом 8 из ЕКЉП, био правичан и пружао долично поштовање интереса који су му додељени на основу те одредбе.

90. Жалилац даље понавља да гаранције правичног суђења нису прописно испоштоване у поступку КСИЗ-а који се односи на његов захтев. Ова трајна спреченост приступа стану, путем неразумне одлуке, представља ометање његовог права на дом и приватан живот, што се не може оправдати § 2 Члана 8 из ЕКЉП.

91. СПГС одговара да није било мешања од стране локалних власти или других физичких и правних лица у лични живот жалиоца, или његов физички или морални интегритет.

2. Процена комисије

92. Комисија бележи да се наводна кршења ослањају на аргументе жалиоца у вези са наводним нарушавањем Члана 6 § 1 из ЕКЉП поводом мишљења из одлуке КСИЗ-а. Пошто није установила кршење права на правично суђење, (види изнад, §§ 61-68), Комисија на сличан начин налази да није било кршења Члана 8 из ЕКЉП (види СКЉП, *Вучковић* бр. 03/07, мишљење од 13. марта 2010. године, § 59).

Г. Наводна кршења Члана 13 из ЕКЉП.

1. Аргументи страна

93. Сходно Члану 13 из ЕКЉП жалилац се позива на чињеницу да је иста комисија КСИЗ-а проучила његову жалбу и захтев за поновним разматрањем. Пошто је ова ситуација утицала на непристрасност КСИЗ-а у поступку поновног разматрања, по тврдњи жалиоца сходно Члану 6 § 1 из ЕКЉП, и пошто није била могућа виша судска ревизија одлука КСИЗ-а, поступак поновног разматрања не може се сматрати усаглашеним са стандардом "делотворног правног лека" у смислу Члана 13 из ЕКЉП.
94. СПГС тврди да, у случајевима где је загарантованост Чланом 6 из ЕКЊП примењива, општије одредбе Члана 13 из ЕКЉП су обухваћене Чланом 6 из ЕКЉП, што чини *lex specialis*. Он тако закључује да, пошто је већ доставио аргументе под Чланом 6 из ЕКЉП, нису неопходне примедбе на жалбу поводом Члана 13 из ЕКЉП.

2. Процена комисије

95. У односу на непристрасност КСИЗ-а, изгледа да је жалба под Чланом 13 из ЕКЉП заснована на истим елементима као жалба под Чланом 6 § 1 из ЕКЉП. Након што је установила кршење Члана 6 § 1 из ЕКЉП у овом смислу (види изнад, §§ 41-56), Комисија сматра да није неопходно да се исти предмет проучава одвојено, под Чланом 13 из ЕКЉП.

V. ПРЕПОРУКЕ

96. Комисија подсећа да је установила да жалилац није имао користи од гаранције непристрасног трибунала у поступку поног разматрања пред КСИЗ-ом. Она не може да спекулише да ли би исход поступка био другачији да није дошло до кршења ЕКЉП. Стога, Комисија не препоручује накнаду материјалне штете.
97. Ипак, остаје чињеница да поступак који се односи на захтев жалиоца за поновним разматрањем, по мишљењу Комисије, није спроведен потпуно у складу са ЕКЉП.
98. Комисија је мишљења да то што је УНМИК прихватио чињеницу да је до кршења дошло, адекватан облик обештећења за било какву нематеријалну штету коју подупире жалилац.
99. Што се тиче предузимања општих мера, Комисија подсећа да је ситуацију, за коју је установљено да није у складу са Чланом 6 § 1 из ЕКЉП, у међувремену преузео УНМИК (види изнад, § 55). По мишљењу Комисије нису потребне даље мере опште природе.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- 1. НАЛАЗИ ДА ЈЕ ОПШТА ЖАЛБА КОЈА СЕ ТИЧЕ КРШЕЊА ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ НЕЗАВИСНОСТИ И НЕПРИСТРАСНОСТИ КОМИСИЈЕ ЗА СТАМБЕНЕ И ИМОВИНСКЕ ЗАХТЕВЕ НИЈЕ ПОДРЖАНА;**
- 2. НАЛАЗИ ДА ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ НЕПРИСТРАСНОСТИ КОМИСИЈЕ ЗА СТАМБЕНЕ И ИМОВИНСКЕ ЗАХТЕВЕ ПО ОСНОВУ ЊЕНОГ САСТАВА У ПОСТУПЦИМА О ПОНОВНОМ РАЗМАТРАЊУ;**
- 3. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ ПРАВЕДНОСТИ ПОСТУПАКА;**
- 4. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА КОЈА СЕ ТИЧУ ДУЖИНЕ ПОСТУПАКА;**
- 5. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БР. 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 6. НАЛАЗИ ДА НЕ ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 8 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 7. НАЛАЗИ ДА НИЈЕ ПОТРЕБНО ИСПИТАТИ ЖАЛБУ ПРЕМА ЧЛАНУ 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;**
- 8. ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА СПЕЦИЈАЛНИ ПРЕДСТАВНИК ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРА У ИМЕ УНМИК-А ПРИЗНА ДА ПОСТОЈИ КРШЕЊЕ ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА, КАКО ЈЕ НАЗНАЧЕНО У ТАЧКИ 2 ИЗНАД;**

Раџеш ТАЛВАР
Извршни службеник

Пол ЛЕМЕНС
Председавајући